

Тогава приятелът му отново се приближи и подаде ржката си, която Симонъ грабна съ радостенъ поривъ.

И вратитъ на рая се разтвориха предъ тѣхъ.

Онѣмълъ отъ почуда, свети Петъръ ги гледаше, какъ се приближаватъ.

Като видѣ, че прекрачватъ блажения прагъ, той тихо пошъпна:

— Господи...

— Той иде съ мене — му отвърна Назарянинътъ. — Той заличи грѣховетъ си съ сълзитъ на разкаянието, той се кръсти въ огъня на любовта.

И прибави усмихнатъ, съ оная доброта и смиреностъ, които долу на земята привличаха всички сърдца къмъ него:

— Не бѣхъ ли азъ неговъ длъжникъ? Не му ли дължихъ награда за хубавия гроздь?

Донесенъ въ Франция отъ най-ранната си възраст, той прекарваше много приятенъ животъ въ визитандинския пансионъ въ Неверъ. Той бѣ любимецъ на обителта. Подъ оградата, отъ върха на своя прѣтъ, той приемаше посещенията на инокинитъ (калугеркитъ), които му донасяха лешници, бадеми, грозде и ябълки.

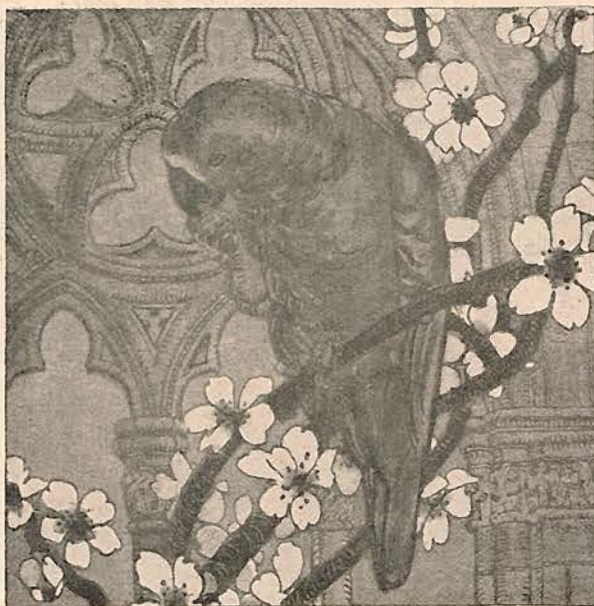
Той слушаше съ голѣмо внимание всички думи, които се изговарятъ, и умѣше да ги повтаря, като отличенъ ученикъ. Никой не казваше така добре, като него, колчемъ се обръщаше къмъ игуменката: „Майко, колко сте добра!“

Живѣлитъ на Неверъ го познаваха; тѣ идваха да го виждатъ въ стаята за разговоръ и той произнасяше на своитѣ посетители мѣдритѣ думи, които е чулъ.

Тѣй живѣеше въ Неверъ прочутиятъ Зеленъ-Зеленъ, хубавъ като сърдце и много обичанъ.

*
*
*

Зеленъ-Зеленъ е известенъ не само въ Неверъ, но и въ околнитѣ градове. Неговата слава стигна чакъ до Нантъ. Калугеркитъ отъ тоя градъ, отъ които зависятъ инокинитъ-визитандинки отъ

ЗЕЛЕНЪ-ЗЕЛЕНЪ

разказъ отъ Гресѣ

преведе Лилия Ангелова

съ иллюстрации отъ Ф. М. Рогано

Зеленъ-Зеленъ се наричаше единъ очарователенъ папагалъ, който дължеше своето име на цвѣта си. Той се бѣ родилъ на брѣга на Индийския океанъ.